

Ангел Каралийчев

Крадци

– Иди, Петърчо, иди, чедо, на дявовия Медарков пчелин, занеси му тая топла пита и му речи: „Много здраве от баба Ценка. Тя ти провожда тая питка, пък ти да ѝ капнеш малко медец в една паничка, защото цял ден нещо ѝ горчи на душата.“ Хайде, бабиното момче, като се върнеш, ще пусна от кошарата бялото агънце да поиграеш с него.

Петърчо пое вълнената торбичка с топлатата питка и тръгна. Когато излезе във от селото, той откри една суха лескова тояжка, закачи торбата на нея и си я преметна през рамо. Кривна покрай циганските катуни, спусна се надолу към реката. От крайния катун изскочи едно голямо куче. То подуши миризмата на топлия хляб и мълком се навърви подир Петърча. Настигна го без да лавне, подскочи нагоре, захапа торбичката и я повлече по широката поляна. Петърчо поклати глава.

– Ако го имаше – рече той – някогашния закон да режат ръцете на крадците, ти, куче, нямаше да ми крадеш питката.

И тръгна да занесе на дяда Медарка много здраве, което кучето не можа да открадне.

В туй време кучето бягаше, сякаш бяха му вързали тенекия за опашката. Стигна една долчина. Остави на земята торбата ѝ се озърна наоколо. Нямаше никой. Само една суха върба и една шарена гарга на върбата.

– Какво донесе? – попита гаргата.

– Една топла пита – отвърна кучето, – подариха ми я селяните, защото пазя селото от вълци.

– Хубаво си направило, само че едно време баща ти не правеше тъй.

– Ами какво правеше?

– Когато му подаряха някое парче крехко агънце или някоя питка, той слизаше хе там надолу където е воденичният камък, да си наточи зъбите върху камъка, а на мене казваше: „Ти, гарго, стой тука, да ми пазиш агънцето и питката!“

Глупавото куче реши да постъпи, както баща си, спусна се към воденицата да си наточи зъбите, а гаргата бърже грабна торбичката, литна към малките си гарджетата в гнездото, което беше свито сред клоните на едно дръвче, и рече:

– Мои сладки пиленца, донесох ви топла питка, гладни ли сте? Я отворете човките си да видя!

Гарджетата зяпнаха.

Тъкмо в туй време мина хитроумната лисица.

– Мирише ми – рече тя – на топъл хляб. Какво има в торбичката? Я

спусни, сестро шарена гарго, торбичката да си похапна. Нещо ми е прегладнялооо!

– Да има да вземаш! – отвърна гаргата.

– Тъй ли? – разсърди се лисицата и замахна с дългата си опашка, сякаш искаше да отсече дървото.

– Какво правиш? – попитаха гарджетата.

– Сека крушата.

– Майчице, отиде ни животецът, дай й питката! – записукаха уплашените гарджета.

– Спри! – разтревожи се гаргата и пусна торбичката. Лисицата я ухапа и се мушна в гъсталака.

„Брей, че съм хитра! – помисли си тя. – Дали съм толкова хубава, колкото съм хитра?“ И като надяна торбата на шията си, тя тръгна към реката да се огледа в дълбокия вир. Клекна на брега, протегна шия. Торбичката увисна над водата.

– Ах – въздъхна лисицата, – каква красота!

И още повече се наведе към водата, но в този миг торбата с питката се изхлузи и цамбурна в дълбокия вир. Един грамаден мустакат сом на лапа подаръка на лисицата, глътна го и тръгна да си направи вечерната разходка към дядовия Медарков пчелин.

Дядо Медарко с въдица на брега чакаше сома.

– Много здраве, дядо Медарко, ти провозда баба Ценка – провикна се отдалеч Петърчо.

– Ш-ш-ш-т! – сложи пръст на устата старият рибар. – Тихо, да не ми изплашиш рибата! Стой настрана!

Тъкмо в туй време лакомият сом ухапа въдицата и дядо, Медарко го измъкна внимателно на пясъка.

– Ех, че голям сом – като овен! – зарадва се старецът и се обърна към Петърча: – Друго нещо да ми е проводила баба ти Ценка?

– Проводи ти, дядо, една топла питка, но то... кучето на катунарите я грабна от ръцете ми.

– Да не ме лъжеш! Ти си я изял! Сега пък аз няма да ти дам нито една капка мед. Иди в колибата и ми донеси ножа да разпоря този сом.

Петърчо се завтече между кошерите към колибата и донесе ножа. Дядо Медарко разтвори корема на сома и какво да види: вътре стоеше вълнестата торбичка на баба Ценка с питката.

– Я! – рече той и опули очи от учудване. – Гледай я тази баба Ценка по кого ми проводила питката. Тъй е то, кога няма вяра на внучето си. Чакай сега аз да й се отплатя.

Старецът мръдна към пчелина, влезе вътре и изнесе цяло гърненце с мед...

– Хайде сега тръгвай, Петърчо, защото слънцето клони на залез. Носи туй медено гърненце на баба си Ценка, защото нали я знаеш, горчи й нещо на душата.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3395>]